

[Justitsministeren.]

velse, og det maa i Almindelighed være Betingelser for Tiltalefrafald, at Hvervningen er sket inden 29. August 1943" — her bruger det ærede Medlem altsaa netop denne Dato som skelsættende — „og at Hvervningen har fundet Sted til Frikorps Danmark eller efter Omstændighederne Regiment Nordland.“ Altsaa selv for disse Personer maa det være en Betingelse, at Hvervningen var sket før 29. August 1943, og at Hvervningen har fundet Sted til Frikorps Danmark eller Regiment Nordland.

Saa skriver det ærede Medlem videre, at naar man gaar ud over denne Gruppe, nemlig Frikorps Danmark og Nordland, og altsaa dermed kommer til Frontkæmperne, „bør Tiltale kun frafaldes, hvor der foreligger saadanne ekstraordinære Omstændigheder, som kan begrunde en særlig Behandling, f. Eks. at den paagældende har meldt sig til Krigstjeneste i en ganske ung Alder eller under Indflydelse af paaviselige psykiske Vanskeligheder og senere ved Gerning har vist et ændret Sindelag ved frivillig Udtreden af tysk Tjeneste omkring 29. August 1943 eller ved Desertering eller lignende . . .“ Altsaa, her bruger han igen den 29. August 1943. Naar man kommer til Frontsoldaterne, kan Tiltale altsaa kun frafaldes, hvor der foreligger saadanne ganske ekstraordinære Omstændigheder. Endelig hedder det ganske vist i denne Skrivelse, at han forventer at modtage nærmere Indstilling med Hensyn til Personer tilhørende det tyske Mindretal.

I dette Cirkulære af 11. August 1945 afstikker det ærede Medlem altsaa meget strengt og skarpt Grænserne for, i hvilke Tilfælde Tiltalefrafald kan finde Sted — hvad der, som jeg tidligere har sagt, er bebrejdet det ærede Medlem af det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard. Derefter hører det ærede Medlem i hele sin Ministertid ikke noget fra Rigsadvokaten. Naar han havde udbedt sig en Indstilling særlig vedrørende de sønderjyske Forhold — indtil en saadan Indstilling fremkom, maatte dette Cirkulære selvfølgelig ogsaa omfatte de sønderjyske Forhold —, kunde det ærede Medlem jo have rykket Rigsadvokaten.

Først den 23. November kommer der fra Rigsadvokaten en Skrivelse til mig, efter at jeg havde rykket for den. Deri siges, at for saa vidt angaar danske Statsborgeres Deltagelse i de nævnte Korps, er Rigsadvokaten enig med Statadvokaten i, at disse Sager som altovervejende Hovedregel bør søges fremmet til Straf, og at man ogsaa i de mindre graverne Tilfælde, hvor den forskyldte Straf

maa forventes at blive betragtet som udstaaet med Varetægtsarresten, maa foretrække en Dom fremfor Tiltalefrafald. Og det gælder, siger Rigsadvokaten, ogsaa for det tyske Mindretals Medlemmer, som har gjort Krigstjeneste i Waffen-SS eller har haft Ansættelse som Sabotagevagter eller andet.

Altsaa Rigsadvokatens Indstilling gaar ud paa en Tilslutning til den meget begrænsede Adgang, som det ærede Medlem som Justitsminister har anvist til at kunne frafalde Tiltalen, ogsaa med Hensyn til Tilfældene inden for det tyske Mindretal, saaledes at man ogsaa der kun rent undtagelsesvis burde indrømme Tiltalefrafald, og det gælder baade Zeitfreiwillige og Frontkæmpere.

Det var det, der kom til at foreligge over for mig. Over for dette gjorde jeg gældende, at jeg mente, at Tiltalefrafald var anordnet i alt for begrænset Omfang, og at man burde være gaaet videre, hvis man vilde have været i Overensstemmelse med Folketingets Betænkning og de Tanker, der var givet Udtryk for heri. Heroverfor henviste man til, at der saa vilde ske et Brud paa den Praksis, man havde fulgt i de forløbne 6 Maaneder, og som gik ud paa, at man kun undtagelsesvis frafaldt Tiltale. Man pegede paa, hvilket Virvar man dermed vilde komme ind i. Man pegede paa, at der allerede i Oktober Maaned i saadanne Sager var faldet Domme paa 1 Aar, 2 Aar eller mere. Man pegede paa, at de paagældende havde siddet fængslet et halvt Aar, og at man ved nu at frafalde Tiltale i større Omfang ligesom vilde indrømme, at det var med Urette, at de paagældende havde siddet i dette halve Aar. Kort sagt, man hævdede, at Tidspunktet nu var forpasset til at frafalde Tiltale i større Omfang, og at det derfor vilde være rigtigere at fremme Sagerne, dog saaledes, at man frafaldt Tiltale, hvor det kunde ske i Overensstemmelse med Folketingets Ønsker og uden i for høj Grad at komme i Strid med den Praksis, man havde fulgt.

Dette Standpunkt blev jeg tvunget til at tage, fordi det naturligvis ikke kunde gaa, at man, fordi der kom en ny Justitsminister i November, saa fuldstændigt brød med de af den tidligere Justitsminister givne Direktiver og den gennem disse Direktiver gennemførte Praksis; for at faa Ensartethed og System i det i det store og hele maatte man fortsætte denne Praksis.

Nu siges der, at jeg derefter i December Maaned 1945 gav Ordre til, at der ikke skulde gøres noget ved de Sager. Det er ikke